

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **M. M.**, bytem M. n. 14/13, Z., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. KUOK 102348/2015, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č.j. KUOK 102348/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 8. 2015, č.j. 2015/1273/DO-MUZB-8, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se dopustil tím, že jako vlastník osobního motorového vozidla Daewoo Nexia, reg. zn. ..., které na základě kupní smlouvy zakoupil dne 6. 3. 2014, nepožádal ve stanovené lhůtě 10 pracovních dnů, tedy nejpozději do 20. 3. 2014, příslušný obecní úřad obce

s rozšířenou působností o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru vozidel, tedy o zápis změny vlastníka vozidla, čímž porušil ustanovení § 11 odst. 1 a § 12 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), za což mu byla v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a § 46 odst. 3 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 5 000 Kč.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Namítá, že:

- 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně nijak nevypořádal námitky obviněného obsažené ve vyjádření doručeném správnímu orgánu I. stupně před vydáním jeho rozhodnutí, když vyjádření bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno 13. 8. 2015, zatímco rozhodnutí I. stupně bylo vydáno až den následující 14. 8. 2015. V okamžiku vydání rozhodnutí I. stupně měl správní orgán I. stupně vyjádření žalobce k dispozici, měl se tedy jeho obsahem věcně zabývat. Tato vada přitom měla za následek nezákonnost rozhodnutí I. stupně, neboť přihlédl-li by správní orgán I. stupně k námitkám žalobce, nemohl by dojít k závěru o jeho vině, neboť v rámci vyjádření žalobce dokládal, že přestupek nemohl spáchat, neboť nebyl po dobu 10 pracovních dní vlastníkem předmětného vozidla, a tedy mu ani nemohla uplynout lhůta k podání žádosti o změnu údajů o vlastníkově vozidla. Žalovaný měl k této vadě přihlédnout dle § 89 odst. 2 správního řádu ex offio. V řízení o přestupku se neuplatní zásada koncentrace řízení, obviněný nemůže být za žádných okolností zkrácen na svém právu vyjádřit v řízení své stanovisko, či předkládat nové skutečnosti, a to ani v případě, že je vedeno řízení před odvolacím orgánem;
- 2) žalovaný se dopustil nesprávného právního hodnocení věci, když dovodil, že i v případě pravdivého tvrzení o dalším prodeji vozidla by došlo k naplnění projednávaného přestupku. Takový výklad je dle názoru žalobce absurdní, neboť smyslem a účelem předmětné úpravy je to, aby se stav zapsaný v Registru vozidel shodoval se skutečností. Smyslem je tedy to, aby byl zapsán současný vlastník vozidla. Žalobcova námitka, že nebyl vlastníkem předmětného vozidla déle jak 7 dní, byla zcela relevantní, neboť mu nemohla utéct 10 denní lhůta k podání žádosti o zápis změny vlastníka vozidla. Výklad správních orgánů vede k absurdnímu závěru, že žádat o zápis svého vlastnictví do Registru vozidel má i osoba, která již není vlastníkem vozidla, přitom nejpozději ke dni, kdy nabyvatel vozidla nabyl vlastnických práv k vozidlu, tj. stal se jeho majitelem, vznikla povinnost k provedení příslušné změny právě jemu, za takové období proto nemůže být trestán žalobce. Žalobce je tedy trestán za nesplnění zákonné podmínky, kterou ani nemohl splnit, když vozidlo dále prodal, a tedy povinnost provést v evidenci vozidel změny přešla na kupujícího. Žalobce navrhuje, aby u soudu byl proveden důkaz předloženou kupní smlouvou k prokázání tvrzení žalobce;
- 3) i kdyby žalobce připustil výklad správních orgánů jako správný, je zjevné, že mohl tuto povinnost dle přechodných ustanovení zák. č. 239/2013 Sb. splnit do 30. 6. 2015. Žalobce proto nemohl spáchat předmětný přestupek, neboť údajný protiprávní stav byl ukončen dne 10. 6. 2015, neboť toho dne byl do

registru zapsán údaj o aktuálním vlastníkovi daného vozidla. Žalobce se tak nemohl dopustit přestupku spočívajícím v tom, že do 10 pracovních dnů nepožádal o zápis svého vlastnictví do Registru vozidel, když dle přechodných ustanovení mohl tuto povinnost splnit do 30. 6. 2015, nadto před uplynutím této lhůty byl protiprávní stav odstraněn. K porušení žádné povinnosti tedy ze strany žalobce nedošlo;

- 4) výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nijak nevyplyval čas a místo spáchání údajného přestupku, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Ve výroku absentuje i údaj o formě zavinění, ač napadené rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti zákona o přestupcích ve znění, které tento údaj ve výroku rozhodnutí o přestupku vyžaduje. Z rozhodnutí pak není zřejmé, po jakou dobu udržování protiprávního stavu byl žalobce sankcionován, z výroku rozhodnutí nijak nevyplyvá, zda doba, po kterou je postihován, je ode dne 21. 3. 2014 do dne vydání rozhodnutí, nebo za období pozdější. Předmětný delikt je přitom deliktem trvajícím, za který je možné osobu postihnout opakovaně, avšak nikdy ne za shodné období, za které již byla postižena. Pokud z výroku rozhodnutí není seznatelné, za jaké období trvání deliktu byl žalobce postižen, pak takové rozhodnutí nevylučuje dostatečně případnou překážku věci rozhodnuté v novém řízení. Zároveň je správním orgánem uložená pokuta pokutou za trvání přestupku až do dne vydání rozhodnutí I. stupně, přitom žalobce nemohl být za takové období postižen, neboť již před vydáním prvostupňového rozhodnutí zajistil příslušnou změnu v evidenci vozidel;
- 5) správní orgány měly v souladu s ust. § 7 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích aplikovat pro žalobce příznivější úpravu, kterou je ustanovení § 83 zák. č. 56/2001 Sb., ve znění od 1. 1. 2015, neboť dle § 83 odst. 2 cit. zák. lze za přestupek dle § 83 odst. 1 písm. b) cit. zák. uložit pokutu v blokovém řízení do 5 000 Kč. To je zjevně příznivější úprava než úprava účinná do 31. 12. 2014 (ze které správní orgány vycházely), neboť dle této lze uložit pokutu do 30 000 Kč. Jelikož správní orgány nesprávně posoudily původní právní úpravu jako příznivější, zbavily žalobce možnosti na projednání věci v blokovém řízení, a tedy na možnost vyřešení věci pokutou do 5 000 Kč;
- 6) odůvodnění sankce v rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo učiněno zmatečně a nepřezkoumatelně. Žalobce nesouhlasí s tím, jak správní orgán I. stupně uvažoval při zjišťování závažnosti údajného přestupku, když vycházel z druhu a výše sankce. Rovněž je tato úvaha nepřezkoumatelná, neboť z odůvodnění rozhodnutí I. stupně nevyplyvá, zda správní orgán I. stupně tuto skutečnost hodnotil žalobci ve prospěch, či neprospěch. Obdobný závěr lze vztáhnout též na způsob spáchání přestupku, jeho následky a okolnosti, míru zavinění, pohnutky a osobu žalobce, neboť k těmto správní orgán I. stupně při výměře sankce též přihlížel, není však zřejmé, zda v jeho prospěch či neprospěch. I samotná výměra pokuty ve výši 5 000 Kč je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán I. stupně tuto odůvodnil toliko slovy, že pokutu uložil nedaleko spodní hranice zákonné sazby, kdy má tuto sankci za adekvátní a současně za dostačující ke splnění výchovného účinku, který je tímto sledován. Z takové úvahy není zřejmé, proč měl správní orgán I. stupně za to, že právě

pokuta ve výši 5 000 Kč je dle jeho názoru adekvátní a dostačující, když řešil-li by správní orgán daný přestupek v blokovém řízení dle aktuálního znění zák. č. 56/2001 Sb., byla by pokuta na samé horní hranici zákonné sazby za daný přestupek vyřešený blokově. Žalobce poukazuje na to, že např. za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona lze uložit pokutu nanejvýše ve výši právě 5 000 Kč. Žalobce má přitom za to, že závažnost zmiňovaného přestupku a přestupku, kterého se měl údajně dopustit, je nesrovnatelná, neboť v důsledku překročení nejvyšší povolené rychlosti umírají na silnicích lidé. Je-li vysoká horní hranice pokuty, pak je tomu jen proto, že ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích je blanketní, subsumující řadu rozličných možných porušení právních povinností. O neadekvátnosti sankce nadto hovoří skutečnost, že za údajný přestupek byla žalobci uložena sankce na samé horní hranici zákonné sazby za nesrovnatelně závažnější přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona.

Žalovaný je názoru, že námitky uvedené v žalobě jsou nedůvodné. K námitce č. 1) uvedl, že námitky byly správnímu orgánu doručeny až po vydání rozhodnutí, tudíž se s těmito nemohl správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádat. K dalším žalobním námitkám uvedl, že tyto jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání, se kterými se žalovaný vypořádal ve svém, žalobou napadeném, rozhodnutí a setrvává na závěrech tam uvedených. Žalovaný je názoru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem a žalobu jako nedůvodnou navrhuje zamítnout.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo u správního orgánu I. stupně zahájeno na podkladě přestupkového spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Územního odboru Šumperk, Dopravního inspektorátu Šumperk ze dne 25. 3. 2015, z něhož bylo zjištěno, že dne 25. 3. 2015 bylo hlídkou policie kontrolováno osobní motorové vozidlo Daewoo Nexia, registrační značky ... Kontrolou vozidla a lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že původní majitel vozidla M. Š. avizoval dne 5. 2. 2014 odhlášení vozidla na osobu: E. M., byt. Příkazy 93, která vozidlo provozuje, aniž by toto v řádném termínu zaregistrovala v registru vozidel na svou osobu.

Z karty vozidla z centrálního registru vozidel ze dne 19. 5. 2015 bylo zjištěno, že ode dne 5. 2. 2014 bylo toto vozidlo vedeno ve statutu převodu na E. M. Z detailu pojistné smlouvy předmětného vozidla pořízeného v databázi České kanceláře pojistitelů bylo zjištěno, že dne 10. 2. 2014 bylo sjednáno u ČSOB Pojišťovny a. s., pojištění k danému vozidlu, kdy toto pojištění zaniklo dne 28. 3. 2014 z důvodu změny vlastníka vozidla. Z dalšího detailu pojistné smlouvy bylo zjištěno, že vozidlo bylo ode dne 24. 3. 2014 pojištěno u Allianz Pojišťovny a.s., kdy toto pojištění nebylo k 19. 5. 2015 ukončeno, vlastníkem a provozovatelem vozidla je dle pojistné smlouvy Most Wanted s. r. o., jednatelem této společnosti je žalobce. Ze sdělení ČSOB pojišťovny bylo zjištěno, že pojistná smlouva ze dne 10. 2. 2014 byla ukončena z důvodu změny vlastníka z E. M. na žalobce, součástí tohoto sdělení byla i kopie žádosti o ukončení pojistné smlouvy a kupní smlouvy ze dne 6. 3. 2014, ze které vyplývá, že vozidlo bylo toho dne zakoupeno žalobcem.

Dle karty vozidla ... z centrálního registru vozidel bylo vozidlo dne 10. 6. 2015 zaregistrováno na nového vlastníka, P. F.

Dne 26. 6. 2015 správní orgán I. stupně opět provedl vyhledání pojistných smluv v databázi České kanceláře pojistitelů, kdy zjistil, že vozidlo bylo novým vlastníkem pojištěno dne 10. 6. 2015 u Wüstenrot pojišťovny a.s. a tato smlouva je platná. Zároveň zjistil, že stále platná je i pojistná smlouva uzavřená dne 24. 3. 2014 společností Most Wanted s. r. o.

Správní orgán I. stupně k projednání přestupku nařídil ústní jednání na den 28. 7. 2015, kdy obviněného v předvolání vyzval, aby při ústním jednání doložil dobu vlastnictví předmětného vozidla. Žalobce se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil, přítomen byl jím zvolený zmocněnec, který se k věci nebyl schopen blíže vyjádřit. Správní orgán proto nařídil další ústní jednání na den 12. 8. 2015, ke kterému se bez omluvy nedostavil ani žalobce, ani jeho zmocněnec.

Dne 12. 8. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z výše vymezeného přestupku, rozhodnutí předal k doručení dne 14. 8. 2015.

Dne 13. 8. 2015 do datové schránky správního orgánu I. stupně zmocněnec žalobce dodal vyjádření, ve kterém uvedl, že dne 12. 3. 2014 předmětné vozidlo prodal novému vlastníkovu panu M. E., žalobce se tedy nemohl dopustit daného přestupku, neboť v předmětné lhůtě vozidlo nevlastnil. K vyjádření přiložil kupní smlouvu na předmětný automobil uzavřenou mezi žalobcem a M. E., datovanou ke dni 12. 3. 2015.

Dne 1. 9. 2015 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které i přes výzvu k doplnění doplnil dne 13. 10. 2015. Žalovaný rozhodl o podaném odvolání žalobou napadeným rozhodnutím.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“) vlastník registrovaného silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, zástavní věřitel a další osoby, jichž se zápis v registru silničních vozidel týká, jsou povinni požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel.

Podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o odpovědnosti z provozu vozidla žádost o zápis změn údajů zapisovaných do registru silničních vozidel jsou osoby uvedené v § 11 povinny podat do 10 pracovních dnů od vzniku skutečnosti, která zakládá změnu zapisovaného údaje.

K žalobní námitce č. 1) krajský soud uvádí, že tato není důvodná. Vyjádření žalovaného, ve kterém tvrdil, že předmětné vozidlo zakoupené dne 6. 3. 2014 hned 12. 3. 2014 prodal novému vlastníkovu, k čemuž doložil kupní smlouvu, bylo

správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 13. 8. 2015. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přitom vydáno až dne 14. 8. 2015, neboť dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu je rozhodnutí vydáno okamžikem předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Lze připustit, že se oprávněná úřední osoba, která vydala rozhodnutí I. stupně, nemusela o existenci vyjádření žalobce dozvědět, nicméně žalobce touto skutečností nesmí být poškozen, když dle ust. § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávnění, nestanoví-li zákon jinak, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Teprve až vydaným rozhodnutím je správní orgán vázán, do té doby jej může změnit. Zároveň platí povinnost správního orgánu řádným způsobem se vypořádat s uplatňovanými námitkami účastníka řízení. Jestliže tedy správnímu orgánu I. stupně došlo vyjádření žalobce v okamžiku, kdy jeho rozhodnutí ještě nebylo vydáno, vznikla mu povinnost se s jeho tvrzením a předloženým důkazem vypořádat. Jelikož tak správní orgán I. stupně neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný však ve svém rozhodnutí vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně odstranil, neboť tvrzení žalovaného vypořádal uvedením následujícího: *„Rozsah zjišťování skutkového stavu podle zásady materiální pravdy upravené v § 3 správního řádu je přitom omezen jen na skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí, což souvisí s dalšími základními zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení. Vzhledem k tomu není nutné zjišťovat a dokazovat, jestli obviněný následně vozidlo Daewoo opravdu prodal, komu a kdy. I kdyby bylo pravdivé tvrzení obviněného o tom, že vozidlo prodal panu E., k jehož prokázání přiložil kopii kupní smlouvy ze dne 12. 3. 2014, nemá to vliv na posouzení protiprávnosti jednání obviněného nebo naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty projednávaného přestupku. To se týká rovněž všech dalších případných převodů vlastnického práva k vozidlu Daewoo. Porušená ustanovení totiž neupravují, že by bylo možné se zprostit odpovědnosti, resp. že by povinnost podat žádost o zápis změn zanikala tím, že osoba, již se zápis týká, v zákonné lhůtě pro podání žádosti učiní právní jednání, na základě kterého vznikne další osobě stejná povinnost.“*

Takový postup je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 60/2013 – 33, v němž je uvedeno, že *„Prvostupňové a druhostupňové řízení totiž tvoří jeden celek a případné vady v prvostupňovém rozhodnutí může napravit i odvolací orgán“*. Nebo např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239, kde se uvádí, že *„(...) v řízení vystavěném na apelačním principu nepochybně obě jeho fáze (tedy řízení prvostupňové a případné řízení odvolací) tvoří jeden celek, což nutně platí i pro rozhodnutí v těchto stupních vydaná. Zcela evidentní je tento fakt v případech, kdy je rozhodnutí prvostupňového orgánu měněno; zde je prima facie zřejmé, že obě rozhodnutí od sebe nelze oddělit.“*

Žalovaný má pravdu, když v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že rozsah zjišťování skutkového stavu je ust. § 3 a § 50 správního řádu omezen jen na nezbytný rozsah. Správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků řízení a není povinen provádět veškeré důkazy, které účastníci v řízení navrhnou, a to zejména v případě jejich nadbytečnosti. V tomto případě žalovaný zhojil vadu nevypořádání tvrzení žalobce a neprovedení jím navrhovaného důkazu správním orgánem I. stupně právě odůvodněním jeho nadbytečnosti.

Pokud se žalobce dále domnívá, že přihlédl-li by správní orgán I. stupně k námitkám žalobce, nemohl by dojít k závěru o jeho vině, neboť v rámci vyjádření dokládal, že přestupek nemohl spáchat, neboť nebyl po dobu 10 pracovních dní vlastníkem předmětného vozidla, a tedy mu ani nemohla uplynout lhůta k podání žádosti o změnu údajů o vlastníkově vozidla, krajský soud konstatuje, že tento jeho názor není správný. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že i v případě pravdivosti tvrzení žalobce o tom, že vozidlo dále prodal, by nemohlo ničeho změnit na závěru o jeho vině. Z předmětných zákonných ustanovení jednoznačně vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty daného přestupku dochází v okamžiku, kdy vlastník vozidla v zákonem stanovené lhůtě 10 pracovních dnů od vzniku skutečnosti zakládající změnu zapisovaného údaje nepožádá o zápis změny do registru vozidel. Ze zákona naopak nevyplývá, že by povinnost požádat o změnu údajů byla ukládána jen těm, kteří vlastní nebo hodlají vlastnit vozidlo déle než 10 dní, ani že pozbytím vlastnického práva povinnost uvést stav zapsaný do souladu se skutečným zanikala.

Žádná z žalobcem tvrzených okolností tak nemá vliv na naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku a v souladu s tvrzením žalovaného krajský soud s ohledem na uvedené uzavírá, že je proto nerozhodné, zda by se tvrzení žalobce ukázalo jako pravdivé či nikoli. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

K námitce č. 2) soud uvádí, že tato rovněž není důvodná. Primárním smyslem a účelem předmětné povinnosti (tedy povinnost požádat o zápis změny vlastníka vozidla) je pořádek ve veřejné správě (s údaji v registru vozidel pracují příslušníci Policie ČR, obecní policie, krajské a obecní úřady, kancelář pojistitelů, atd.) a s tím spojený účel kontroly (např. zda vozidlo nepatří mezi odcizená, atd.). Nesplněním uvedené povinnosti je ztěžován výkon státní správy, a to zejména v případech, kdy je třeba v souvislosti s protiprávním jednáním řidiče vozidla nebo při dopravní nehodě, ale i v jiných případech, zjistit skutečného vlastníka a provozovatele vozidla. Rozhodně tedy není účelem, aby byl v registru dohledatelný vždy pouze aktuální vlastník, jak dovozuje v žalobě žalobce. Jak již soud uvedl výše, je proto mylné přesvědčení žalobce o tom, že s ohledem na krátkodobé vlastnictví předmětného automobilu nemohl spáchat porušení předmětné zákonné povinnosti.

K námitce č. 3) soud uvádí, že tato není důvodná. Dle čl. II bod 2 části první zákona č. 239/2013 Sb. mohl vlastník vozidla do šesti měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podat žádost o zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jako vlastník. Žalobce má pravdu, že na základě tohoto ustanovení svou povinnost mohl splnit až do 30. 6. 2015. Tento zákon však nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2015. Uvedené tedy nemůže ničeho změnit na tom, že se žalobce dopustil porušení uvedené povinnosti za období od uplynutí desetidenní lhůty po zakoupení vozidla, tj. od 21. 3. 2014 až do 31. 12. 2014. Není tedy pravdou, že se žalobce předmětného přestupku nemohl vůbec dopustit.

K námitce č. 4) je potřeba předně uvést, že popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli, neboť vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným. Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 – 23).

V posuzované věci z obsahu správního spisu soud zjistil, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je skutek, jehož se měl žalobce dopustit, vymezen tak, že *„jako vlastník osobního motorového vozidla Daewoo Nexia, registrační značky ..., které na základě kupní smlouvy zakoupil dne 6. 3. 2014, nepožádal ve stanovené lhůtě 10ti pracovních dnů, tedy nejpozději do 20. 3. 2014, příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru vozidel, tedy o zápis změny vlastníka vozidla“*.

Je nepochybné, že porušení povinnosti požádat do 10 pracovních dnů od vzniku skutečnosti o zápis změn údajů zapisovaných do registru vozidel je deliktem trvajícím, jelikož osoba, kterou tíží povinnost takovou žádost podat, jejím nesplněním vyvolá protiprávní stav, který nesplnění uvedené povinnosti udržuje. S tímto závěrem ostatně nepolemizuje žalobce ani žalovaný.

Dle § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

U trvajících deliktů je pak v obecné rovině požadavek na jejich časové vymezení vtělený do citovaného § 77 zákona o přestupcích naplněn, pokud je vymezeno období jejich páčání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015-19, odkazující v odst. 27 na publikaci Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 419 - 420). Z hlediska ukládání sankce je obecně mezníkem v přestupkovém řízení zahajovaném z moci úřední, který ukončuje jeden trvajících delikt od dalšího takového, den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101). V nyní posuzované věci nastala specifická situace, kdy byl předmětný delikt ukončen účinností zákona č. 239/2013 Sb., který na přechodnou dobu od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015 umožnil vlastníkovi vozidla požádat o zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého dotyčný nebyl zapsán jako vlastník.

V posuzované věci z popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, k jakému okamžiku žalobce svým opomenutím nepodání žádosti o zápis změn údajů vyvolal protiprávní stav, a tím započal páchat přestupek kladený mu za vinu, když je uvedeno, že svoji povinnost mohl splnit nejpozději 20. 3. 2014, takovým dnem je tak logicky 21. 3. 2014. Z tohoto popisu však neplyne, zda a případně kdy bylo páchání přestupku ukončeno. Lze tedy připustit, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla jednoznačně vymezena doba jeho páchání, a proto je toto rozhodnutí stiženo v tomto směru vadou.

Krajský soud však dospívá k závěru, že uvedená vada nečiní výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesrozumitelným a nemá tak vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze totiž i tak vyčíst, v jakém období byl přestupek páchán. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně se při určení druhu sankce a její výměry tento výslovně vyjadřuje k délce trvání protiprávního jednání, když uvedl, že „...trvalo po uplynutí 10 denní lhůty ode dne zakoupeného předmětného vozidla obviněným do 31. 12. 2014, neboť 1. 1. 2015 nabyla účinnosti změna zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, a to ve znění zákona č. 239/2013 Sb.“ Ukončení protiprávního jednání tak sice výslovně neplyne z popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale v kontextu celého rozhodnutí je jasně seznatelné. V souvislosti se zněním odůvodnění není tudíž pravdivé ani tvrzení žalobce o tom, že uložená pokuta je pokutou za trvání přestupku až do dne vydání rozhodnutí I. stupně.

Obával-li se dále žalobce, že by mu mohlo být v souvislosti s nejasným vymezením konce doby páchání přestupku, kladeno totéž jednání k tíži opakovaně, jsou jeho obavy předčasné. Z obsahu spisu vyplývá, že se v posuzované věci jedná o zákonnost v pořadí prvního přestupku žalobce za porušení jeho povinnosti požádat o zápis změny vlastníka vozidla nejpozději dne 20. 3. 2014. Argumenty o možném budoucím opakování trestání za totožný skutek by tak mohly být relevantní jen v souvislosti s opakovaným trestáním téhož jednání žalobce, tj. až v případném následném přestupkovém řízení, nikoli v řízení prvním (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 21/2016-29).

Co se týče označení místa spáchání přestupku, na jehož absenci ve výroku rozhodnutí poukazuje žalobce, pak toto není znakem objektivní stránky skutkové podstaty daného přestupku.

Pokud jde o formu zavinění, tato byla jako povinná náležitost výroku rozhodnutí zakotvena v ustanovení § 77 přestupkového zákona až s účinností od 1. 10. 2015, tedy v době, kdy již bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno. Nicméně správní orgán I. stupně se k formě zavinění vyjadřuje na str. 3 svého rozhodnutí, kdy jednání žalobce hodnotil jako nevědomou nedbalost a tuto formu zavinění hodnotil v jeho prospěch.

Tato námitka je tak v celém svém rozsahu nedůvodná.

K námitce č. 5) soud uvádí, že tato rovněž není důvodná. Dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2014 bylo za spáchání předmětného přestupku možno v souladu s ust. § 46 odst. 1 a 3 zákona o přestupcích uložit pokutu ve výši do 30 000 Kč. Dle právní úpravy účinné od 1. 1. 2015 bylo za spáchání předmětného přestupku možno uložit dle ust. § 83 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. pokutu až do 50 000 Kč, v blokovém řízení do 5.000 Kč. Vyřízení předmětného přestupku v blokovém řízení v nyní projednávaném případě nebylo možné z důvodu nenaplnění zákonem stanovených podmínek pro vyřízení věci v blokovém řízení dle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť přestupek nebyl řešen na místě, bezprostředně po jeho spáchání a nebyl od počátku spolehlivě zjištěn (jeho spáchání bylo zjištěno až s odstupem času). Z uvedeného je nepochybné, že bylo správné aplikovat právní úpravu účinnou do 31. 12. 2014, neboť pozdější právní úprava nebyla v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích pro pachatele přestupku příznivější.

K námitce č. 6) soud uvádí, že tato není důvodná. Dle názoru soudu není určení druhu a výměry sankce nepřezkoumatelné, neboť je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně odůvodněno. Správní orgán I. stupně uvedl, že při určení druhu sankce a její výměry přihlédl k závažnosti spáchaného přestupku, ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě obviněného. Závažnost přestupku odvodil především z druhu a výše sankce, která se za uvedený přestupek ukládá, v daném případě tedy 30 000 Kč, současně zdůvodnil, proč se jedná o závažnější přestupek s ohledem na obsah postihovaného jednání. Dále uvedl, že v neprospěch žalobce přihlédl k délce trvání protiprávního jednání, v jeho prospěch posoudil jeho jednání jako nevědomou nedbalost, ke skutečnosti, že nebylo zjištěno, že by se již v minulosti stejného přestupku dopustil, a také ke skutečnosti, že nebylo zjištěno spáchání nějakého protiprávního jednání v souvislosti s provozováním vozidla, či nějaké škodní události, kdy by bylo nutné ustanovit vlastníka vozidla. Výše uvedená kritéria tedy správní orgán I. stupně, v rozporu s tvrzením žalobce, dále rozvedl a uvedl, zda je posuzoval ve prospěch či v neprospěch žalobce. Soud považuje odůvodnění výše uložené pokuty za dostatečné. Nemožnost vyřešit přestupek v blokovém řízení zdůvodnil soud již výše.

Pokud jde o žalobcem uváděné srovnání s přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, za který lze uložit pokutu nanejvýše ve výši 5 000 Kč a přitom se dle něj jedná o závažnější a společensky škodlivější jednání, k tomuto může soud uvést pouze to, že stanovení zákonných mantinelů pro výši pokuty je věcí zákonodárce. Správní orgán je vázán právě pouze zákonem stanoveným rozpětím výše pokuty, v rámci kterého je oprávněn uplatnit správní uvážení, což v tomto případě učinil.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 27. září 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.